

بود که موسیقی تجربی کار می‌کرد. موریکونه در خلال صحبت‌هایش به این موضوع می‌پردازد و به موسیقی‌هایی که به همراهی این گروه ساخته اشاره می‌کند و به کارهای دیگری که در زمینه موسیقی تجربی کرده. تضاد بین هویت دوگانه او به عنوان نوازنده تجربی و آهنگساز فیلم در طول فیلم جریان دارد، اما بیش از حد دراماتیک نشده است و به عنوان موضوع محوری فیلم قرار نگرفته است بلکه بیشتر به عنوان و جهی دیگر از زندگی موسیقایی نبوغ‌آمیز انیو معرفی شده است. در جایی از فیلم برناردو برتولوچی می‌گوید که نمی‌تواند بفهمد که چطور یک آهنگساز فیلم در کنار سینما می‌تواند این قدر موسیقی تجربی هم کار کرده باشد. پاسخ را خود موریکونه با وضوح تمام بیان می‌کند و می‌گوید زمانی که برای خودش آهنگ می‌نویسد و نه برای یک فیلم اساساً یک نفر دیگر است. این وجه دوشخصیتی مائسترو موسیقی‌های شخصی و شگفت‌انگیزی خلق می‌کند که از اساس در دنیایی متفاوت از آن چه که در سینما از او به‌خاطر می‌آوریم جریان دارد.

«انیو» مستند گرم و دل‌پذیری است که پرتره‌ای جذاب از یکی از بزرگ‌ترین چهره‌های دنیای موسیقی و سینما ارائه می‌دهد. مردی بزرگ و نابغه که در صحبت‌های رو به دوربینش نه بیش از حد متواضع است و نه متکبر به نظر می‌رسد؛ استادی است که به سادگی جذب کارش و نگرشش به جهان شده است. «انیو» برای سینمادوستان مثل یادآوری یک خاطره گرم و صمیمی است؛ به دلپذیری آهنگ‌هایی که استاد برای فیلم‌ها و برای ما ساخته است.

«انیو»، حاصل کاوش تورنا توره در زندگی انیو موریکونه از خلال گفت‌وگو با او و کسانی است که به نحوی با زندگی شخصی و حرفه‌ای او در ارتباط بوده‌اند. تورنا توره با هوشمندی مصاحبه‌گر و صدای او را از تصویر حذف کرده است تا به طرز جذابی این گونه به‌نظر برسد که موریکونه در حال بازگو کردن مسیری است که در طول سالیان دراز پیموده تا به این جایگاه اسطوره‌ای برسد

تأیید می‌کند که آن موسیقی خوب است یا خیر! موریکونه هنگامی که از ابتدای ورودش به کار آهنگسازی برای فیلم‌ها صحبت می‌کند به یاد می‌آورد که از سوی اساتیدش و دوستانش به شدت مورد انتقاد قرار گرفت. از این رو که کار برای فیلم‌ها را نه یک اثر هنری که دستاوردی ضد هنری و هم‌تراز خودفروشی می‌دانستند. این برخورد، به‌ویژه وقتی از سوی استادش گوپردو پتراسی رخ داد سبب شد موریکونه به نوعی انزوا در جریان‌های هنری روز ایتالیا دچار شود و با یک ترومای همیشگی کار در سینما زندگی را ادامه دهد که در فیلم هم به آن اشاره می‌کند و با بغضی در گلو از خاطراتش می‌گوید و اشاره می‌کند: «در دهه ۱۹۶۰ به همسرم گفتم که در سال ۱۹۷۰ فیلم را کنار بگذارم گذاشت. در دهه ۱۹۷۰ به او گفتم که در سال ۱۹۸۰ فیلم را کنار بگذارم گذاشت. من در دهه ۱۹۸۰ به او گفتم که در سال ۱۹۹۰ ساخت موسیقی فیلم را ترک بکنم. البته که خوشبختانه استاد به این کار ادامه داد و علی‌رغم نامزدی‌های بسیار در اسکار، بالاخره در سال ۲۰۱۶ و با فیلم «هشت نفر انگیز» تارانتینو برنده جایزه اسکار شد؛ جایزه‌ای که آن قدر دیر به موریکونه اهدا شد که نادیده گرفتن شاهکارهای پیشین‌اش مثل لکه‌نگی بر پیشانی آکادمی باقی خواهد ماند.

تورنا توره، به صورت مفصل از زبان موریکونه کار با کارگردان‌های بزرگ سینما را شرح می‌دهد؛ از مبارزه جویبی و مخالف‌خوانی‌های همیشگی موریکونه که همواره به نسخه‌های بهتر از آن چه که کارگردان در نظر داشته دست پیدا می‌کرده، از ایده‌های نبوغ‌آمیزی مثل استفاده از صداهای اشیا و کشیده شدن آن‌ها به سطوح مختلف و یا استفاده از صدای نوعی پرند به نام کایوت در «خوب، بد، زشت» و از پرکاری‌اش و ساخت موسیقی ۲۱ فیلم تنها در سال ۱۹۶۹. فیلم موتیفی دارد که انیو با صحبت در خصوص یک فیلم بخشی از آن را با دهان می‌نوازد که در ادامه به طرز جذابی وصل می‌شود به موسیقی همان فیلم. و یک حسرت بزرگ! موریکونه از حسرت همیشگی‌اش برای کار در «پر تقال کوکی» کوبریک یاد می‌کند و این که چقدر دوست داشته در آن پروژه همکاری می‌کرده. استنلی کوبریک از لثونه پرسیده و لثونه گفته است که موریکونه گرفتار کار روی پروژه لثونه است و در نتیجه این همکاری منتهی شده است. بخش زیادی از فیلم هم به همکاری‌های درخشان و به‌یادماندنی «مائسترو» و سرجیو لثونه اختصاص دارد که به حق هم باید این گونه باشد؛ ایده‌های درخشان که به موسیقی‌های ماندگاری تبدیل شده است که بخش بزرگی از ساخت زبان سینما را به موریکونه مدیون کرده است.

فیلم اما بخش دیگری از زندگی هنری موریکونه را به تصویر می‌کشد که برای اهالی سینما شاید کمتر شناخته شده باشد. موریکونه کارهای زیادی در موسیقی تجربی خلق کرده و برای چهارده سال یکی از اعضای اصلی گروهی

همه‌چیز فیلم‌گویی در صحنه افتتاحیه فیلم خلاصه شده است. مترونوم تیک تاک می‌کند و ما پیرمردی را می‌بینیم که با لباس ورزشی دور اتاق با سرعت راه می‌رود، روی زمین دراز می‌کشد و چند حرکت ورزشی کششی انجام می‌دهد. سپس موسیقی پرجمعی شنیده می‌شود و تصویر قطع می‌شود به همان پیرمرد که در یک اتاق خالی با دست‌هایش در حال رهبری یک ارکستر است. همه‌جانبه‌ای از کاغذ و کتاب دیده می‌شود و قطع‌های مکرر به تصویر در حال ورزش پیرمرد. گویی استاد هم‌زمان خودش و نوشته‌هایش را رهبری می‌کند. این یک پرتره در ستایش از نابغه‌ای است که شاید بتوان او را شناخته‌شده‌ترین آهنگساز فیلم در طول تاریخ سینمای جهان لقب داد: انیو موریکونه که نامش با جاودانه‌های حافظه جمعی بشر گره خورده است و به قول هانس زیمربزرگ، که خود جایگاهی والا در آهنگسازی فیلم دارد، موریکونه هر آنگهی که ساخته باشد «در همان نت اول می‌فهمی که کار موریکونه است.»

«انیو»، حاصل کاوش تورنا توره در زندگی انیو موریکونه از خلال گفت‌وگو با او و کسانی است که به نحوی با زندگی شخصی و حرفه‌ای او در ارتباط بوده‌اند. تورنا توره با هوشمندی مصاحبه‌گر و صدای او را از تصویر حذف کرده است تا به طرز جذابی این گونه به‌نظر برسد که موریکونه در حال بازگو کردن مسیری است که در طول سالیان دراز پیموده تا به این جایگاه اسطوره‌ای برسد. در لابه‌لای این بازگویی، چیزی نزدیک به هفتاد مصاحبه که در طی پنج سال جمع‌آوری شده است هم گنجانده شده تا تصویر دقیقی از آن چه که شخصیت حرفه‌ای، هنری و خصوصی «انیو» را شکل داد ترسیم شود. در این مصاحبه‌ها با کارگردانان، نوازندگان و همکاران موریکونه از جمله کلینت ایستوود، جوان بائر، هانس زیمبر، جیمز هفیلد، ترنس مالیک، بروس اسپرینگستین و چهره‌های اسطوره‌ای دیگری گفت‌وگو شده که با روایت‌های موریکونه در هم می‌آمیزد و مخاطب را به عمق دنیای موریکونه می‌برد.

بخش عمده‌ای از زمان فیلم به شرح آن چیزی می‌پردازد که انیو موریکونه در طول زندگی از سر گذرانده تا به عنوان یک آهنگساز درجه یک فیلم شناخته شود؛ از ابتدای کار موسیقی و آموختن ترومپت به اجبار پدر ترومپت‌نوازش تا ورودش به کنسرواتوار سانتا سیسیلیا و تحصیلات کلاسیک آهنگسازی زیر نظر استادش گوپردو پتراسی.

موریکونه در موارد متعددی در فیلم احساساتی می‌شود. از جمله زمانی که از نقش همسرش به عنوان اولین شنونده آهنگ‌های ساخته‌شده‌اش یاد می‌کند و می‌گوید هیچ آهنگی نبوده که به سفارش دهنده ارائه کرده باشد مگر این که همسرش آن را شنیده و تأیید کرده باشد. انیو معتقد بود مار یا چون از آهنگسازی چیزی نمی‌داند یک شنونده غربی و خالص برای موسیقی‌های اوست و نظرس

